

Toți cei care doresc să sprijine lucrarea Sfântului Efrem cel Nou în România, spre ajutorarea fraților noștri care pățimesc din pricina feluritelor dependențe, pot să pună umărul la ridicarea centrului Comunității Terapeutice Ortodoxe de la Malnaș-Băi, județul Covasna, orice donație fiind binevenită. Această Comunitate se află sub patronajul Episcopiei Covasnei și Harghitei și îl are ca ocrotitor pe Sfântul Efrem cel Nou, grabnicul ocrotitor și tămăduitor al tuturor celor care îi cer ajutorul. Donatorii sunt rugați să ia legătura cu Pr. Dr. Ciprian Staicu, pentru a lăsa numele celor vii și adormiți din familiile lor spre a fi pomenite la Sfânta Liturghie și la Acatistul Sfântului Efrem cel Nou. De asemenea, toți cei care contribuie cu donații vor primi o icoană cu Sfântul Efrem cel Nou. O prezentare mai detaliată a acestui proiect, precum și datele de contact se află la paginile 24-27.

Detaliul central al icoanei Sfântului Efrem, zugrăvită pentru Comunitatea Terapeutică Ortodoxă de la Malnaș-Băi, județul Covasna.

Prin nenumăratele minuni și grabnicul său ajutor, Sfântul Efrem cel Nou a cucerit inimile tuturor celor care s-au apropiat de el și i-au încredințat durerile, necazurile ori problemele lor. Vestea despre minunile sale se răspândește pe zi ce trece tot mai mult, căci mijlocirile pe care le dăruiește îndeobște rodesc credință și bucurie în inimile celor care se apropie de el.

Negrăita iconomie a Duhului Sfânt ni l-a descoperit pe Sfântul Efrem cel Nou atât prin grabnicul său ajutor, cât și prin arătări minunate, toate acestea săvârșindu-se pentru a ni se împărtăși mai mult din lumina și puterea biruinței dumnezeiești plinite în trupul și sufletul Marelui Mucenic și Cuvios.

Smerenia întru care se sălășluiesc Sfinții este cu neputință de cuprins pentru mintea noastră, a pământenilor, deoarece tocmai din pricina mândriilor noastre ascunse și a subțiririi părerii de sine nu ne încredințăm cu totul întru puterea blândă și atotcârmuitoare a Duhului Sfânt.

Cunoscând ei înșiși ce înseamnă lupta cu păcatul și cu mândria, Sfinții ne ies neîncetat în întâmpinare.

Permanența acestui ajutor pe care ei ni-l dau este greu de înțeles pentru noi, și aceasta tocmai pentru că ne socotim un fel de entități separate de aproapele nostru. Fiecare dintre noi știm că facem acest lucru într-o măsură mai mare sau mai mică, pentru că noi nu trăim firea umană ca fiind „una” – așa cum Își dorește Mântuitorul Iisus Hristos să fim (Ioan 17, 21).

Adresându-se inimilor simple, Sfântul Efrem a binevoit să fie cunoscut prin arătări și vedenii, precum și prin mărturia acelor oameni cărora le-a încredințat lumina tainei sale. Între cei care l-au cunoscut în acest fel pe Sfântul Efrem se numără și doamna Stavroula Tsebis, din Grecia, căreia Marele Mucenic i s-a arătat în vis. Iată mărturia acestei femei credincioase:

În vis se făcea că am venit din nou la Sfântul Efrem și m-am apropiat de chilia în care se găsea. După ce am bătut la ușă, i-am auzit glasul zicându-mi: „Intră”. Am deschis ușa, am intrat și l-am văzut pe Sfântul care, așa cum era – fără carne pe el –, venea către mine cu brațele larg deschise. A zâmbit și mi-a spus: „Bine ai venit, bine ai venit la mine”. În timp ce se apropia, dobânda chipul unui om obișnuit și devenea întocmai așa cum este zugrăvit în icoana sa.

Ajungând lângă mine, m-a privit și a zis:

– Ce dorești, copila mea? Vrei să-ți dau mâna? Iată, ia-o!

Spunând acestea, mi-a întins mâna dreaptă. Atunci am cuprins-o și am strâns-o din toate puterile mele. Iar Sfântul mi-a zis:

– Copila mea, roagă-te pentru ceea ce vrei să-mi ceri.

Atunci am băgat de seamă că trupul său era acoperit cu litere. Sfântul mi-a grăit așa:

– Le vezi? Acestea sunt rugămințile oamenilor, pe care eu le duc înaintea lui Dumnezeu.

Și zicându-mi acestea, Sfântul mi-a arătat rugămintea mea, care era scrisă pe antebrațul său de la mâna dreaptă, și mi-a spus:

– Copila mea, roagă-te, pentru că de aici o vei dobândi.

Știm că, atunci când Maica Macaria Desipri a descoperit moaștele Sfântului Efrem, a găsit doar osemintele sale, iar acestea se păstrează azi cu mare cinste în biserica Mănăstirii Bunevestiri de la Nea Makri, prin ele săvârșindu-se foarte multe minuni. Iconomia lui Dumnezeu a rânduit ca doar osemintele Sfântului Efrem să dăinuiască până în zilele noastre, trupul său prefăcându-se în firea din care a fost zidit. Prin arătarea în vis doamnei Stavroula Tsebis, însuși Sfântul ne descoperă – fie și în parte – de ce înțelepciunea dumnezeiască a orânduit astfel pentru sfintele sale moaște.

Noi, pământenii, cunoaștem doar într-o infimă măsură oceanul dragostei dumnezeiești a Sfinților, iar acest lucru ar fi aproape cu neputință dacă nu am fi mădulare ale Bisericii Dreptmăritoare și nu am primi Sfintele Taine. Fiind părtași dumnezeieștii firi (2 Petru 1, 4) și totodată oameni, Sfinții sunt asemenea lui Dumnezeu și nu se înstrăinează de noi nici măcar o clipă, căci suntem de o fire cu ei. Astfel se împlinește întru slava cea tainică a Bisericii cuvântul Domnului Hristos: „Ca toți să fie una, după cum Tu, Părinte, întru Mine și Eu întru Tine, așa și aceștia în Noi să fie una, ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis” (Ioan 17, 21). Astfel, această năzuință, această sete veșnică sădită în om, de a fi toți „una”, s-a împlinit, se împlinește și se va împlini neîncetat prin Cel Care a fost, este și va fi în mijlocul nostru, minunatul nostru Dumnezeu – Mântuitorul Iisus Hristos. Fiecare Sfânt, în

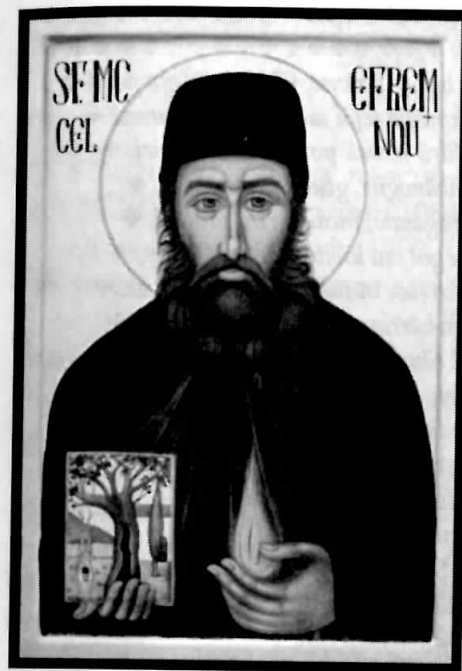
viața sa pământească, reface întru sine, într-o măsură mai mare sau mai mică, această unime și unire a firii omenești, Cap al mădularelor Bisericii fiind Domnul Hristos.

Cu inima și cu toată făptura sa îndumnezeită, Sfântul Efrem a sorbit și soarbe suspinurile noastre și își face trup din toate suferințele și lacrimile, din toate neputințele, bolirile și sfâșierile noastre lăuntrice. Aceasta e natura cea nouă a trupului său duhovnicesc – dragostea cea pentru noi, dragostea-care ne unește pe toți și ne face să nu mai fim fragmentați, risipiți, dezbinați. El soarbe toată revărsarea păcatelor, a urâciunilor și a suferințelor noastre și, făcându-le trup al său, se aduce pe sine înaintea lui Dumnezeu, Care este întru el prin împărtășirea firii. Și astfel, păcatele noastre sunt iertate, bolile sunt vindecate, suspinul se preface în surâs, iar lacrima, în nădejde și zâmbet. Minunată și iarăși minunată mistuire a păcatelor și a morții dintru noi! Uimitoare iconomie și bunătate dumnezeiască săvârșită pentru om! Îți mulțumim, Doamne, pentru negrăita Ta smerenie și dragoste pe care ni le descoperi prin Sfântul Efrem cel Nou și prin toți Sfinții Tăi!

În acest noian de blândețe și pace dumnezeiască se alcătuieste trupul cel nou al Marelui Mucenic și Cuvios, trup întru care i s-a temeluit deja „cer nou și pământ nou” (Apocalipsa 21, 1), spre întâmpinarea celei de a doua Veniri a Mântuitorului.

Suntem încredințați că, prin toate mărturiile cuprinse în acest volum, se va spori salba de minuni și dăruiri ale Sfântului Efrem, iar dragostea Părintelui Ceresc pentru om se va proslăvi iarăși și iarăși întru smerenia dumnezeiască.

Îți mulțumim, Sfinte Mare Mucenice Efrem, căci ne porți neîncetat de grijă și, luând asupra ta păcatele și

Icoană a Sfântului Efrem aflată în prezent la Biserica Ortodoxă Misionară a Studenților din Cluj-Napoca (pictată de doamna preoteasă Corina Negreanu)

multele noastre neputințe, ai binevoit să se alcătuiască și această carte ce îți este închinată.

Ținem să aducem mulțumirile noastre Părintelui Ciprian Negreanu, pentru tot sprijinul și buna-sfătuire date pentru alcătuirea acestui volum. De asemenea, le mulțumim Olgăi Bersan pentru traducerea mărturiilor străine și documentația fotografică, lui Radu Copil (inițiator și îngrijitor al portalului <http://ajutorla-examene.wordpress.com>), precum și tuturor celor care ne-au trimis mărturiile lor.

Întinde și nouă mâna ta, Preacuvioase Mucenice, și acum, dar și în vremile care vor veni și, punând putere întru noi, trece-ne peste prăpastia deznădejzii și a necredinței, scoțându-ne la limanul prealuminat al veșnicei bucurii. Învață-ne să avem curaj să te privim în ochi și să-ți încredințăm noi înșine suspinul nostru. Ajută-ne să înțelegem că tu nu te vei mai despărți niciodată de noi, căci dragostea ta dumnezeiască învăluie cu îmbrățișare sfântă și veșnică inimile noastre. Amin.

Mănăstirea Sfântului Efrem cel Nou de la Nea Makri

Sfântul Efrem lipsea în vremea aceea, căci se afla în ascunzișul său pustnicesc de pe munte și, când s-a întors, i-a fost dat să vadă priveriștea înspăimântătoare a trupurilor fraților săi monahi, care fuseseră uciși sălbăticește și aruncați prin toată mănăstirea.

În anul următor, pe data de 14 septembrie 1425, barbarii s-au întors din nou în Mănăstirea Bunevestiri. Aflându-l acolo pe Sfântul Efrem, ei l-au înșfăcat și, vreme de opt luni și jumătate, l-au chinuit cu o cruzime neînchipuită, întrebuițând aceleași mijloace de schingiuire care au fost folosite și atunci când au fost martirizați alți Sfinți Mucenici, precum Sfântul Mare Mucenic Gheorghe, Sfântul Dimitrie, Sfânta Ecaterina, Sfânta Varvara și mulți alții.

În cele din urmă, văzând credința nestrămutată și bărbăția neînvingătoare a smeritului mucenic, ei l-au spânzurat cu capul în jos pe un dud – pom care s-a păstrat până astăzi – și, luând niște cuie foarte mari, i-au țintuit trupul pe tulpina copacului. Era într-o zi de marți, în 5 mai 1426,

exact la ora 9 dimineața; turbați de mânie, barbarii au aprins un ciomag vechi și gros și l-au înfipt în pântecul Sfântului Efrem, punând astfel sfârșit chinurilor sale martirice. Aceste cazne mucenicești se numără printre cele mai îndelungate și mai groaznice schingiuri care sunt cunoscute în istoria Bisericii.

Astăzi, la Mănăstirea de la Nea Makri se află moaștele întregi și frumos mirositoare ale Sfântului Efrem cel Nou, Mucenicul și Tămăduitorul, marele făcător de minuni și grabnicul ajutorător întru nevoi. Mănăstirea Sfântului Efrem are hramul Bunevestiri a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, fiind, în zilele noastre, unul dintre cele mai vizitate așezăminte monahale din Grecia. Acest sfânt locaș se află în regiunea Attica, în partea vestică a localității Nea Makri, la o distanță de aproximativ 30 de kilometri de Atena, coordonatele GPS fiind 38.075063 / 23.953816. Mănăstirea ține de Sfânta Mitropolie a Kifissiei, Maroussiului și Oroposului și o are ca stareț pe Maica Theodosia Mathioudaki. Pelerinii pot vizita zilnic acest locaș între orele 7-12 și 16-18.

Αγιος Εφραίμ
Ιερά Κοινοβιακή Μονή
Ευαγγελισμού της Θεοτόκου
190 05
Νέα Μάκρη
Τηλ. [0030] 22940-91202

Annunciation Monastery
Holy New Martyr Ephraim
Nea Makri – Attica
190 05
Greece
Phone: [0030] 22940-91202

PILDA SFÂNTULUI EFREM CEL NOU
ȘI PREOȚIA ÎMPĂRĂTEASCĂ

*Cuvânt de prăznuire rostit de
Părintele Ciprian Negreanu
în Biserica Studenților din Cluj-Napoca
5 mai 2008*

În numele Tatălui și-al Fiului și-al Sfântului Duh.
Amin.

Mă gândeam ce să spunem despre Sfântul acesta al lui Dumnezeu, mărturisitor, martor și martir, cum îi numea Părintele Arsenie Boca pe Sfinții lui Dumnezeu: martori, mărturisitori și martiri ai lui Dumnezeu, ai Dumnezeirii Fiului lui Dumnezeu pe pământ. Așa a fost Sfântul Efrem. Ascultând Apostolul, m-am gândit că el n-a fost dintre slujitorii năimiți, dintre slujitorii plătiți, cum spune Domnul Hristos – că pe slujitorul plătit nu-l doare inima de oi și atunci când vede lupul, fuge și lasă oile în mâinile lupilor și în colții lor –, ci el a fost dintre cei care și-au pus sufletul pentru Hristos și pentru Dumnezeu și pentru turma încredințată lui de Dumnezeu. Știu că acest cuvânt, „turmă”, pare că ar fi nepotrivit, deoarece a fost folosit în ultima vreme de oameni cu înțelesul de prostie, de neînțelegere, însă nu trebuie înțeles în felul acesta. Trebuie înțeles așa după cum sunt oile cele care sânt învățate cumva cu păstorul, care îl urmează. Iar Păstorul este Hristos. Și de aceea ne-a comparat Dumnezeu cu oile și cu turma păstorească (cf. Luca 12, 32; Ioan 10, 16). Nu pentru prostie, nu pentru neînțelegere. Nici vorbă! Prostia nu are de-a face cu creștinismul, și nici spiritul gregar, care zice: „Vreau și eu cu ceilalți”. Nicidecum. Ci pentru cuminența și pentru ascultarea lor, pentru aceea i-a comparat Dumnezeu cu o turmă pe cei care Îl ascultă. Dar, întâi

de toate, El este cel Care S-a asemănat pe Sine cu un miel, El este cel Care S-a numit Mielul lui Dumnezeu, El este Mielul cel jertfit pentru noi. El S-a asemănat astfel de când a spus să fie tăiat miel de Paști la evrei, după trecerea prin Marea Roșie. Atunci, la prăznuire, metaforic se întrevedea deja în acea tăiere a mielului și în mâncarea lui ceea ce urma să se întâmple cu Mielul lui Dumnezeu (cf. Ieșirea 12, 2-14). Deci, așa cum Dumnezeu nu s-a simțit jignit să fie Mielul lui Dumnezeu, nici noi n-ar trebui să ne supărăm fiind numiți „turmă” – căci am întâlnit oameni care se simt tulburați când aud că noi suntem turma duhovnicească a lui Hristos.

Dar, întorcându-ne la prăznuirea de azi, acești oameni, cum a fost Sfântul Efrem, au fost dintre cei care și-au pus sufletul pentru oile duhovnicești, pentru sufletele de foc pe care Dumnezeu le-a dat în mâna lor, pentru că toate sufletele sunt cu osârdie și sunt de foc, numai că se sting încetul cu încetul și aceasta este durerea lui Dumnezeu. Dacă este o durere la Dumnezeu, aceasta este durerea. Și bucuria și dragostea lui Dumnezeu este aceea, așa cum i-a zis lui Petru: „Mă iubești tu pe Mine, Petre?” Iar Petru i-a răspuns: „Da, Doamne, Tu știi că te iubesc”. Apoi Domnul i-a grăit: „Paște oile mele” (cf. Ioan 21, 17). Așadar, aceasta este bucuria și dragostea lui Dumnezeu. Dacă vrem să-L iubim pe Dumnezeu, în primul rând să ne paștem sufletul nostru pe tărâmul cel duhovnicesc al pășunii duhovnicești și să nu-l ucidem, ci să creștem acest miel neprihănit al lui Dumnezeu, care este sufletul nostru. Și dacă vrem să-L bucurăm pe Dumnezeu, dar și pe ceilalți din jurul nostru, căci toți avem preoția universală, să-l hrănim cu hrana dumnezeiască, să nu lăsăm să se stingă chipul blândeții și smereniei din om și să crească lupul cel duhovnicesc întru noi.